

Vass Veronika

Kibábozódva

Anyám az ajtó előtt állt. Két kezét teste előtt összefogva nézett rám. Őszes haj ölelte öregedő arcát, szája vékony csíkként jelezte, hogy baj van. Ahogy összetalálkozott a tekintetünk, zavartan hajtotta le fejét. Szemeit oldalra forgatta, nehogy meglássam, sírt. Nem kérdeztem. Minek. Tudtam, mi baja. Nem is vártam, hogy megszólaljon, de muszáj volt meghallgatnom újra ugyanazt. Álltunk. A szomszédból jött hozzám. Az ajtót is nyitva hagyta, úgy sietett, hogy megint rám öntesse a legújabbnak hitt gondját. A tárt ajtón mögötte kullógott az éppen széthullani akaró élete. Apám a tévé vad hangja mögött, talán a fürdőből kiáltott utána. Anyám összerendezte.

– Na, erről van szó! Még mindig itt van! Küldd el innen ezt a hapsit! Itt lakik az én házámban! Nem tudom, mit akar! Ha nem segítesz, szólok a fiaimnak, ők majd kirakják!

Tegnap kicsit később kezdte. Ma biztosan front van. Kezeit tördelte, miközben azon tűnődtem, honnan szerezte a három fiát és hogy lehet ennyire biztos a dolgában, mikor még azt sem tudja, hogy a lánya vagyok.

– Ott ül a széken az asztalomnál és este abban a kis szobában alszik, az ágyat is én vettem! Mondtam, hogy menjen innen, el! Nem megy! – és hüppögött, mint egy gyerek, akit megbüntettek. Igen büntetés. Nekem is. Megfogtam a vállát.

– Menj, igyál egy pohár vizet! – válaszoltam neki a megszokott módon a magamra erőltetett nyugalommal –, jót tesz az agyadnak!

Elvonult, én a konyhába. A pulton figyelt a félig hűlt kávé. A kanál hosszan kikandikált belőle. Már nincs moka kanalam. Mind anyám táskájában pihen. Elrakta, hogy legyen. Meg az evőkanalakat, meg a villákat és az összes kulcsot. Ha vásárlásnál ő fizet, úgy csörög a táskája, mintha vasláncok lennének benne. Pedig a vasláncok rajtam vannak. A lábamon, a kezemen. Már évek óta. Ha eloson a „sarki nagy házba”, ahol az „örökségét” keresi és „Erzsikét” faggatja megjött-e már a pénz, a láncok ellazulnak egy kis időre, pont annyira, hogy a bemélyedt sebeim ne gennyesedjenek el. Aztán hazajön. Ki tudja, hogy. Eddig még hazatalált. Volt, hogy segítséggel, de hazaért.

Tegnap éjjel 11-kor kopogott az ajtómon. Aludtam. Szólt, hogy az idegen férfi leesett az ágyról. Mentem. Ketten visszasegítettük. Lehet, hogy az éjszakai bonyodalom zökkenettette ki. Lehet, hogy amúgy is ilyen napja lett volna. Majdnem minden napja ilyen.

Estére elfáradtam. Mikor a vacsorát vittem nekik, apám az asztalnál ült. Várt. Anyám fölötte, ráhajolva bizonygatta az igazát:

– Itt semmi sem a tiéd, mindent én vettem. Az ágyat is meg a szekrényt. Szólok a fiaimnak és kiraknak...

– Beszélj meg Évivel... – hagyta rá szórakozottan apám és izgatottan nézte, mi a ma esti vacsoramenü.

Nem akartam elmondani, hogy „anyu, de hisz ő a te férjed az én apám, nézd meg a személyidben, ugyanaz a nevedek”, mert a válasz úgyszólván lett volna, hogy „na és? attól még elmehetne”.

Így mindenki a saját kis bezárt világában nyomta magába az életet nem elvevő, de kínosan meghosszabbító isteni eledelt.

Éjjelente, ha forgolódom, néha eszembe jut a néhai nagyanyám. A világ legjobb fej mamája. Tíz éve még ő aludt a kis szobában. Látni vélte minden este a kurvákat, akik az apámhoz jöttek. Másnap kérte, hogy ne engedjük be őket! Szegény apám! Akkor jöttek hozzá, most ő nem akar elmenni a házból! S mindez családon belül.

Reggel elaludtam. Kopogásra ébredtem. Nem akartam meghallani! Most nem. Végre nem dobott ki az ágy. Lustálkodni akartam, egyszer nekem is lehet. A kopogás nem maradt abba. Kénytelen voltam felkelni, bár tudtam, anyám megint az igazát akarja. Az ajtó előtt állt. Tördelte maga előtt a kezeit. Rám nézett, Lukas hálóiinge zavartan lógott rajta, sírt. Más volt, mint szokott.

– Az a hapsi... – de nem folytatta. Elindultam a bejáratuk felé. Apu biztosan leesett, vagy a vizeletét nem tudta tartani. De nem. Beléptem a kishálóba. Apám az ágyon feküdt, békésen. Anyám leült mellé, kezét az arcára tette.

– Az apád... – és csak sírt.